

gunstigere Princip skal anvendes paa Professorerne ved Universitetet end paa Adjuncterne ved de lærde Skoler; ved Universitetet har man nemlig fundet sig foranlediget til at beholde det samme System som ved Overretterne, altsaa det nu bestaaende med Alders-tillæg. Naar jeg siger dette, saa maa jeg paa den anden Side ogsaa bede bemærket, at man, hvis Lønningerne ved Universitetet skulde fastsættes efter det andet af mig nævnte System, maatte forhøje disse; men saa vidste man jo dog, hvad man aarligt skulde give ud til Lønninger, og man kom ikke i det Tilfælde, som nu er indtruffet, men hvori det lærde Skolevæsens Lærere jo ganske vist ere ganske uskyldige, nemlig det, at Gagebeløbet er steget enormt derved, at Lærerne blive saa gamle. Dette er imidlertid, som sagt, kun eet Punkt mellem flere, der har bidraget til at fremkalde det lærde Skolevæsens Underbalance i nogle Aar, og jeg troer, at man, naar man vil tage alle Forhold med i Beregning, kan være ganske sikker paa, at dets Balance om nogle Aar, uafhængigt af Kornpriserne, vil stille sig gunstigere end nu, og at det, saalænge Kornpriserne holde sig — ikke saa høit som nu, men som de have været i de nærmest foregaaende Aar — endogsaa vil have en meget god Balance. Men nærmere skal jeg ikke i dette Dieblik gaae ind paa hele dette Spørgsmaal.

Fischer: Med Hensyn til det ærede Medlems gjentagne Ytring „de nærmest foregaaende Aar“ skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de 5 Aar, som jeg, just af Hensyn til det ærede Medlems tidligere Udtalelse, har valgt som Udgangspunkt for mine Betragtninger, ere de sidste 5 Aar, for hvilke der foreligger Regnskab. Jeg har ikke kunnet gaae Nutiden nærmere end ved at tage disse. — Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem ikke har mig mistænkt for, at jeg, ved at hen- vise til de af mig anførte Kjendsgjerninger, har villet lægge Lærerne for Gød, idet jeg sagde: „De have saa og saa stor en Lønning.“ Jeg troer ikke, at jeg behøver at sige, at dette paa ingen Maade var min Mening. Jeg troer tværtimod, at den Løn af 500 Rb., hvormed en Adjunct nu begynder, er saa ringe, som

den paa nogen Maade kan være, og at den er mindre, end 400 Rb. vare dengang, da dette sidste Beløb for ikke mange Aar tilbage var Begyndelseslønnen.

Krieger: Da Anmærningen ved denne Paragraph under II. B. om Bemyndigelse til at bevilge Ublaar i Genhold til Loven af 19de Januar 1863 jo foreligger til Votering, uagtet det dertil stillede Endringsforslag er taget tilbage, turde det maaskee være mig tilladt at indlægge et Ord for, at der, selv om der igrigt maatte blive vedtaget Forandringer i Finanslovsforslaget, hvad den høitærede Krigsminister jo aabenbart venter, dog ikke atter ved 3die Behandling maa blive reist Forhandlinger om en Nedsættelse af de i den nævnte Anmærkning forbrede 80,000 Rb. i frivillige Bidrag. Jeg troer, at der efter de Udtalelser, som vi have hørt af den høitærede Justitsminister, som jeg maa antage udtalte sig paa Kirke- og Undervisningsministerens Vegne, er al Grund til at antage, at Sagen vil fremmes og fremmes bedst, saaledes som Forslaget nu er affattet. Jeg troer heller ikke, at de, der i dette Dieblik ville tegne sig for Bidrag, ville forlange nogen juridisk Visshed for Sagens videre Fremme. De ønske den fremmet paa bedste Maade, og de stole paa, at Regjeringen, da den har accepteret den Form, hvori Forslaget — og det ikke uden stor Vanskelighed — er bragt i Folkethinget, ogsaa vil vide at føre den videre. — Den omtalte Anmærkning indeholder igrigt i sin Slutning Noget, hvori jeg i det Mindste i dette Dieblik ikke kan see Andet, end at der ligger noget Betydningfuldt. Det hedder nemlig i Anmærkningerne, at der i Finanssaarene 1867—68 og 1868—69 kan anvendes til Kallundborg Kirke 10,000 Rb. Dette er nu under alle Omstændigheder noget Underligt, men jeg kan tænke mig, at man, da det for 6 Maanedes siden blev frebet, ikke rigtigt endnu var kommen paa det Rene med, hvad man vilde gjøre i 1867—68. Men jeg tillader mig at henstille til den ærede Regjering, om der dog ikke nu mellem anden og tredje Behandling maa kunne bringes Klarhed i dette Forhold, saa at vi ikke i April 1868 komme til i et Finanslovsforslag at votere Noget, der